

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **U. K.**, zastoupený JUDr. Petrem Hoškem, advokátem se sídlem Vysoká 92, Rakovník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2018, č. j. 17 A 9/2018 - 76,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Hoškovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2017, č. j. OAM-179/LE-LE05-LE26-PS-2017, žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovil dobu trvání zajištění do 4. 4. 2018.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 9. 2. 2018, č. j. 17 A 9/2018 - 76.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností podanou dne 16. 3. 2018. K jejímu věcnému projednání nicméně Nejvyšší správní soud nepřistoupil, neboť před rozhodnutím věci (po učinění všech nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí) zjistil, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o kasační stížnosti.

[4] Podle § 46a odst. 9 zákona o azylu, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (od účinnosti zákona č. 222/2017 Sb.), platí: *„V případě, že je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění nebo o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ministerstvo neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.“*

[5] V projednávané věci se stěžovatel žalobou bránil proti rozhodnutí žalovaného, na základě kterého byl zajištěn. Nejvyšší správní soud však před rozhodnutím ve věci zjistil, že zajištění

stěžovatele již bylo ukončeno. Podle sdělení žalovaného byl stěžovatel k datu 4. 4. 2018 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců. Tato skutečnost je pak zřejmá i z výpisu z evidenční karty žadatele o mezinárodní ochranu č. L010589.

[6] Jak přitom vyplývá z výše uvedeného, krajský soud se věcí stěžovatele meritorně zabýval; žalobu zamítl rozsudkem ze dne 9. 2. 2018. Stěžovatel napadl rozsudek shora identifikovanou kasační stížností podanou po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., kterým byl do § 46a zákona o azylu vložen výše citovaný nový odst. 9. Všechny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení jsou tedy splněny (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 3 Azs 153/2017 - 29, či ze dne 23. 11. 2017, č. j. 9 Azs 291/2017 - 28, ze dne 5. 4. 2018, č. j. 7 Azs 28/2018 - 32).

[7] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, položil zdejší soud Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku: „*Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?*“ Nejvyšší správní soud se nicméně domnívá, že položení této předběžné otázky není důvodem pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Podle něj platí: *Předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže (...) zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, nebo takové řízení sám vyvolá.* Jde tedy pouze o přerušení fakultativní, nikoli obligatorní. Zároveň nejsou splněny ani podmínky pro obligatorní přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť ten dopadá pouze na přerušení toho konkrétního řízení, v němž byla předběžná otázka položena. Podrobněji k tomu viz např. nedávná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 Azs 415/2017 - 253, ze dne 5. 4. 2018, č. j. 7 Azs 28/2018 - 32 atp.

[8] Nejvyšší správní soud ostatně o zastavení řízení ve věci zajištění rozhodl po položení předběžné otázky již i v jiných řízeních (viz usnesení ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 26/2017 - 24, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 Azs 301/2017 - 25, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 261/2017 - 58 atp.).

[9] V usnesení ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28, dále Nejvyšší správní soud uvedl, že zastavení řízení o kasační stížnosti po meritorním přezkumu ze strany krajského soudu neodporuje čl. 36 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, ani právu EU. K problémům nastíněným v předběžné otázce ve vztahu k zajištění podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pak uvedl: „*Omezení možnosti sjednocovat judikaturu Nejvyššího správního soudu je dle názoru senátu především problémem vnitrostátním a souvisí s právem na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Citované články procedurální směrnice i Listiny základních práv EU však směřují primárně k ochraně práva na osobní svobodu zajištěných osob a nelze z nich nikterak dovodit, jaké procesní prostředky by tyto osoby měly mít na úrovni vnitrostátního práva k dispozici pro účely ochrany souvisejících práv po propuštění, tím méně pak z nich lze vyčíst nárok na nějaký procesní prostředek ke sjednocování judikatury členského státu k uvedeným otázkám. Takový požadavek by ostatně při rozdílnosti právních systémů jednotlivých zemí Evropské unie bylo sotva možné realizovat.*“ Uvedené usnesení se vypořádalo i s návrhem senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který je veden u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Ani tato skutečnost mu však nebránila v zastavení řízení. Dále viz i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 7 Azs 28/2018 - 32, kterým zdejší soud z obdobných důvodů zastavil řízení ve věci zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[10] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. v návaznosti na § 46a odst. 9 zákona o azylu zastavil. Ostatně shodně zdejší soud postupoval i v recentním usnesení ze dne 24. 5. 2018, č. j. 7 Azs 179/2018 - 21.

pokračování

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[12] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu